

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

De Numero Et Vsv Sacramentorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

cum confusissimis disputationibus aduersariorum, perspicuum aduersarios omisisse doctrinam de fide iustificante, & consolatorum corda. Videbunt etiam multa fingere aduersarios, de merito animarum, de illa infinita enumeratione delictorum, de satisfactoribus, οὐτε γῆς φασί, οὐτε οὐρανῶ ἀπλόμενα, quæ ne ipsi quidem aduersarij satis explicare possunt.

DE NUMERO ET VSU
SACRAMENTORVM.

IN XIII. articulo probant aduersarij, quod dicimus, Sacramenta non esse tantum notas professionis inter homines, vnde dam fingunt, sed magis esse signa & testimonia voluntatis Dei, nos, per quæ mouet Deus corda ad credendum. Sed hic iobent etiam septem Sacramenta numerare. Nos sentimus præstandum ne negligantur res & ceremoniæ in scripturis institutæ, quæ sunt. Nec multum referre putamus, etiamsi docendi causis aliter merent aliter, si tamen recte conferuent res in scriptura traditæ. Nec veteres eodem modo numerauerunt.

SI Sacramenta vocamus ritus, qui habent mandatum Dei, & quibus est promissio gratiæ, facile est iudicare quæ sint proprie Sacramenta. Nam ritus ab hominibus instituti, non erunt hoc modo proprie Sacramenta. Non est enim autoritatis humanæ, promittere gratiam. Quare signa sine mandato Dei instituta, non sunt certa signa gratiæ, etiamsi fortasse rudes docent, aut admonent aliquid. Vere sunt Sacramenta, Baptismus, Cæna Domini, Absolutio, quæ sunt sacramenta poenitentiae, Nam hi ritus habent mandatum Dei, promissionem gratiæ, quæ est propria noui Testamenti. Certo debent statuere corda, cum baptizamur, cum vescimur corpore Domini, cum absolui, quod vere ignoscat nobis Deus propter Christum. Et corda simul per verbum, & ritum mouet Deus, vt credant, concipiant fidem, sicut ait Paulus: Fides ex auditu est. Sicut autem verbum incurrit in aures, vt feriat corda: Ita ritus ipse incurrit in oculos, vt moueat corda. Idem effectus est verbi & ritus, sicut patet, clare dictum est ab Augustino, Sacramentum esse verbum visibile, quia ritus oculis accipitur, & est quasi pictura verbi idem significans quod verbum. Quare idem est vtriusque effectus.

CONFIRMATIO, & extrema VNCITIO sunt ritus instituti à patribus, quos ne Ecclesia quidem, tanquam necessarios salutem requirit, quia non habent mandatum Dei. Propterea non inutile hos ritus discernere à superioribus, qui habent expressum mandatum Dei, & claram promissionem gratiæ.

SACERDOTIVM intelligunt aduersarij, non de ministerio
 verbi & Sacramentorum alijs porrigendorum, sed intelligunt de sa-
 cerdotio, quasi oporteat esse in nouo Testamento, Sacerdotium simi-
 le Leuitico, quod pro populo sacrificet, & mereatur alijs remissio-
 nem peccatorum. Nos docemus sacrificium Christi morientis in
 Cnice, satis fuisse pro peccatis totius mundi, nec indigere præterea
 alijs sacrificijs, quasi illud non satis fuerit pro peccatis nostris. Ideo
 iustificantur homines, non propter vlla reliqua sacrificia, sed propter
 illud vnum Christi sacrificium, si credant illo sacrificio se redemptos
 esse. Ideo Sacerdotes vocantur, non ad vlla sacrificia velut in lege
 pro populo facienda, vt per ea mereantur populo remissionem pec-
 catorum, sed vocantur ad docendum Euangelium, & Sacramenta por-
 rigenda populo. Nec habemus nos aliud Sacerdotium, simile Leui-
 tico, sicut satis docet Epistola ad Ebræos. Si autem Ordo de ministe-
 rio verbi intelligatur, non grauatim vocauerimus Ordinem Sacra-
 mentum. Nam ministerium verbi habet mandatum Dei, Et habet
 magnificas promissiones, Rom. 1. Euangelium est potentia Dei, ad
 salutem omni credenti, Item Esa. 55. Verbum meum quod egredie-
 tur de ore meo, nõ reuertetur ad me vacuum, sed faciet quæcumq; vo-
 luerit, &c. Si Ordo hoc modo intelligatur, neq; impositionem manuum
 vocare Sacramentum grauemur. Habet enim Ecclesia mandatum de
 constituendis ministris, quod gratissimum esse nobis debet, quod sci-
 mus Deum approbare ministerium illud, & adesse in ministerio. Ac
 prodest quantum fieri potest, ornare ministerium verbi, omni genere
 laudis, aduersus fanaticos homines, qui somniant Spiritum sanctum
 dari, non per verbum, sed propter suas quasdam præparaciones, si se-
 deant otiosi, taciti, in locis obscuris, expectantes illuminationem,
 quemadmodum olim *ἑβραῖοι* docebant, & nunc docent Anaba-
 ptiste. MATRIMONIUM non est primum institutum in nouo
 Testamento, sed statim initio creato genere humano. Habet autem
 mandatum Dei, habet & promissiones, non quidem proprie ad nou-
 um Testamentum pertinentes, sed magis pertinentes ad vitam cor-
 poralem, quare si quis volet Sacramentum vocare, discernere tamen
 a prioribus illis debet, quæ proprie sunt signa noui Testamenti, &
 sive testimonia gratiæ, & remissionis peccatorum. Quod si Matrimo-
 nium propterea habebit appellationem Sacramenti, quia habet
 mandatum Dei, Etiam alij status seu officia, quæ habent mandatum
 Dei, poterunt vocari Sacramenta, sicut Magistratus. Postremo si om-
 nes res annumerari Sacramentis debent, quæ habent mandatum
 Dei, & quibus sunt additæ promissiones, cur non addimus oratio-
 nem, quæ verissime potest dici Sacramentum? Habet enim & man-
 datum Dei, & promissiones plurimas. Et collocata inter Sacramen-
 ta, quasi

ra, quasi in illustriore loco, inuitat homines ad orandum. Possunt numerari etiam eleemosynæ, Item afflictiones, quæ & ipsa signa, quibus addit Deus promissiones, sed omittamus ista. Non enim vir prudens de numero aut vocabulo magnopere rixabitur, tamen illæ res retineantur, quæ habent mandatum Dei & promissiones. **ILLVD** magis est necessarium, intelligere quomodo sit vrendum Sacramentis.

HIC DAMNAMVS totum vulgum Scholasticorum Doctorum, qui docent, quod Sacramenta ponenti obicem, conferant gratiam ex opere operato, sine bono actu ventis. Hæc simpliciter Iudaica opinio est, sentire, quod per remoniam iustificemur, sine bono motu cordis, hoc est, sine fide, tamen hæc impia & perniciofa opinio, magna autoritate docetur toto regno Pontificio. Paulus reclamatur & negat Abraham iustum esse circumcisione, sed circumcisionem esse signum propitiam ad exercendam fidem. Ita nos docemus, quod in vsu Sacramentorum fides debeat accèdere, quæ credat illis promissionibus, & accipiat res promissas, quæ ibi in Sacramento offeruntur. Et est in plana & firmissima. Promissio est inutilis nisi fide accipiatur. Sacramenta sunt signa promissionum. Igitur in vsu debet accipi fides, vt si quis vteretur Cœna Domini, sic vtatur, Quia id est sacramentum noui Testamenti, vt Christus clare dicit, Ideo statim offerri res promissas in nouo Testamento, scilicet gratuitam remissionem peccatorum. Et hanc rem fide accipiat, erigat pauidam conscientiam, & sentiat hæc testimonia, non esse fallacia, sed vera, quam si Deus nouo miraculo de cœlo promitteret se velle proficere. Quid autem prodesse illa miracula & promissiones, non videntur? Et loquimur hic de fide speciali, quæ præfenti promissioni credit, non tantum quæ in genere credit Deum esse, sed quæ credit offerri remissionem peccatorum. Hic vsus Sacramenti, conueniens & pauidas mentes. Quantum autem in Ecclesia abusu fuerit illa fanatica opinio, de opere operato sine bono motu, nemo verbis consequi potest. Hinc est illa infinita prophana opinio, sed de hac infra dicemus. Neque vlla litera ex veteribus Scripturis proferri potest, quæ patrocinetur hæc in re Scholasticis. Contrarium ait Augustinus, quod fides Sacramenti, non Sacramentum iustificet. Et est nota Pauli sententia, Corde creditur ad iustificationem.

ARTICVLVM XIII. in quo dicimus, Nemini nisi vniuersali concedendam esse administrationem Sacramentorum & vniuersali Ecclesia, ita recipiunt, si tamen vtamur ordinatione Canonica. De re in hoc conuentu sæpe testati sumus, nos summa voluntate cupere conseruare politiam Ecclesiasticam, & gradus in Ecclesia, etiam humana autoritate. Scimus enim bono & vtili consilio

mias Ecclesiasticam disciplinam, hoc modo, vt veteres Canones
 describunt, constitutam esse. Sed Episcopi Sacerdotes nostrorum aut
 cogunt hoc doctrinæ genus, quod confessi sumus, abijcere ac dam-
 nare, aut noua & inaudita crudelitate, miseros & innocentes occi-
 dunt. Hæ causæ impediunt, quo minus agnoscant hos Episcopos,
 nostri Sacerdotes. Ita scuitia Episcoporum in causa est, quare ali-
 cui dissoluitur illa Canonica politia, quam nos magnopere cupie-
 bamus conseruare. Ipsi viderint quomodo rationem Deo reddituri
 sint, quod dissipant Ecclesiam. Nostræ conscientie hac in re nihil
 habent periculi, quia cum sciamus confessionem nostram veram, pi-
 am, & Catholicam esse, non debemus approbare scuitiam istorum,
 qui hanc doctrinam persequuntur. Et Ecclesiam esse scimus apud hos,
 qui verbum Dei recte docent, & recte administrant Sacramenta, non
 apud illos, qui verbum Dei non solum edicis delere conantur, sed
 etiam recta & vera docentes trucidant, erga quos, etiamsi quid con-
 tra Canones faciunt, tamen ipsi Canones mitiores sunt. Porro hic
 iterum volumus testari, nos libenter conseruaturos esse Ecclesia-
 sticam & Canonicam politiam, si modo Episcopi desinant in nostras
 Ecclesias scuire. Hæc nostra voluntas, & coram Deo, & apud omnes
 gentes, ad omnem posteritatem excusabit nos, ne nobis imputari
 possit, quod Episcoporum autoritas labefactatur, vbi legerint, atq;
 audierint homines, nos iniustam scuitiam Episcoporum deprecant-
 es, nihil æque impetrare potuisse.

DE TRADITIONIBVS HV- MANIS IN ECCLESIA.

IN ARTICULO XV. recipiunt primam partem, in qua dicimus
 obseruandos esse ritus Ecclesiasticos, qui sine peccato obseruari
 possunt, & ad tranquillitatem & bonum ordinem in Ecclesia profunt,
 Alteram partem omnino damnant, in qua dicimus traditiones hu-
 manas institutas ad placandum Deum, ad promerendam gratiam &
 satisfaciendum pro peccatis, aduersari Euangelio. Quanquam in
 ipsa Confessione de discrimine ciborum, satis multa diximus de tra-
 ditionibus, tamen hic quædam breuiter repetenda sânt. Etiamsi ar-
 bitrabamur aduersarios, ex alijs causis defensuros esse traditiones
 humanas, tamen hoc non putauimus futurum, vt hunc articulum
 damnarent. Non mereri nos remissionem peccatorum, aut gratiam,
 obseruatione traditionum humanarum. Postquam igitur hic arti-
 culus damnatus est, facilem & planam causam habemus. Nunc
 aperte Iudaizant aduersarij, aperte abruunt Euangelium, doctrinas
 demonio-